



30 ROKOV
S LÁSKOU KU KNIHÁM

IKAR

STEPHEN KING

TEMNÁ VEŽA VII

TEMNÁ VEŽA

IKAR

STEPHEN KING



TEMNÁ VEŽA VII
TEMNÁ VEŽA

Preložil Michal Jedinák

Stephen King
THE DARK TOWER
THE DARK TOWER VII

Copyright © 2004 by Stephen King
Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © 2020 by Michal Jedinák
Poetry translation © 2020 by Jana Kantorová-Báliková
Maps copyright © 2004 by Robin Furth
Jacket design © 2020 by Emil Křížka
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7517-1

*Kto rozpráva,
ale nik ho nepočúva,
je nemý.
Preto túto poslednú knihu
z cyklu Temná veža venujem
tebe, verný čitateľ.
Dlhé dni a príjemné noci.*

*Znie čosi ako hrmot hrúd a rýľov,
zvon počujem a vprostred búrných vzlykov
aj mená dobrodružných rovesníkov,
ten odvahou sa pýšil, tamten silou,
a ďalší šťastím. S tou družinou milou
je koniec – tak mi vraví zlovestný kov.*

*Aj na mňa čaká miesto v rade sôch
v žiarivom ohni. Pred očami beží
mi obraz tých, čo boli mladí, svieži,
a spoznávam ich v drsných zábleskoch,
no odhodlane dvíham lesný roh:
„Ja, junák Roland, som pri Temnej veži!“*

– ROBERT BROWNING

Junák Roland k Temnej veži prišiel

*Šesťkomorový revolver
od detstva mám a vždy budem mať,
bárs prísť môj koniec má.*

– BAD COMPANY

*Čím som sa to stal?
Skrátka, zlato, vedz –
všetci, ktorých poznám,
zmiznú nakoniec.
A môžeš mať celý
môj nečistý svet,
no zlomím ťa, s bôľom
sa v ňom budeš chvieť.*

– TRENT REZNOR

19

99

REPRODUKCIA
ZJAVENIE
SPÁSA
POKRAČOVANIE

PRVÁ ČASŤ

MALÝ ČERVENÝ KRÁĽ

DAN-TETE

PRVÁ KAPITOLA

Callahan a upíri

1

Otec Don Callahan bol voľakedy katolíckym kňazom v meste – volalo sa 'Salem's Lot –, ktoré sa už neobjavovalo na nijakej mape. Veľmi ho to netrápilo. Pojmy ako realita preňho stratili zmysel.

Bývalý kňaz teraz držal v ruke pohanský predmet, korytnačku vyrezanú zo slonovej kosti. Na zobákovitej papuli mala zárez a na pancieri škrabanec v tvare otáznika, ale inak bola krásna.

Prekrásna a mocná. Jej sila mu prúdila do ruky ako elektrina.

„Je nádherná,“ zašepkal chlapcovi, ktorý stál pri ňom. „To je Maturin, však?“

Chlapec sa volal Jake Chambers a precestoval veľký kus cesty, kým sa vrátil takmer na jej začiatok tu na Manhattane. „Neviem,“ odvetil. „Asi áno. Ona jej hovorí *sköldpadda* a môže nám pomôcť, ale nemôže zabiť útočníkov, ktorí tam na nás čakajú.“ Hlavou kývol k Prasaťu v kotle a napadlo mu, či univerzálnym ženským zámenom *ona* myslel Susannah, alebo Miu. Kedysi by bol povedal, že na tom nezáleží, lebo ženy sú navzájom tesne spojené. Lenže teraz sa mu videlo, že je to podstatné – alebo čoskoro bude.

„Iba my to dokážeme, otče. Urobíte to?“ opýtal sa kňaza. Znamenalo to: *Postavíte sa im? Budete bojovať? Budete zabíjať?*

„Och áno,“ pokojne odvetil Callahan. Korytnačku zo slonoviny s múdrymi očami a poškrábaným pancierom si opäť

vložil do vrečka s extra nábojmi do zbrane, ktorú pri sebe nosil, a jedným tľapnutím po šikovne vyrezanom zvierati sa uistil, že je v bezpečí. „Budem strieľať, až kým sa mi neminú náboje alebo kým nebudem mŕtvy. Ak vystrieľam guľky skôr, ako ma zabijú, budem ich tľcť... rukoväťou pištole.“

Pred posledným slovom zaváhal iba nebadane, Jake si to vôbec nevšimol. Ale počas pauzy k otcovi Callahanovi prehovorilo svetlo. Silu dobra poznal dávno, už od detstva, ale na niekoľko rokov podľahol zlej viere, keď jeho porozumenie elementálnej sile najprv zoslablo a napokon oň úplne prišiel. Tie dni však už mal za sebou a svetlo bolo opäť jeho, za čo ňakoval Bohu.

Jake prikyvoval a hovoril niečo, čo Callahan sotva počul. Na Jakových slovách nezáležalo. Podstatné bolo iba to, čo hovoril druhý hlas – hlas,

(Gan)

ktorý bol azda priveľký na to, aby ho nazýval Bohom.

Chlapec musí pokračovať, hovoril mu hlas. Nech sa tu stane čokoľvek, bez ohľadu na výsledok chlapec musí pokračovať. Tvoja úloha v príbehu sa takmer naplnila. Jeho nie.

Prešli popri tabuli na chrómovom stojane (ZATVORENÉ. SÚKROMNÝ VEČIEROK.), Jakov neobyčajný priateľ Rát klusal medzi nimi so vzpriamenou hlavou a zubil sa. Nad schodmi Jake vybral z pletenej kapsy, ktorú Susannah-Mia priniesla z Cally Bryn Sturgis, dva taniere – *rizy*. Ťukol nimi o seba, a len čo tlmene zazvonili, prikývol a povedal: „Ukážte zbraň.“

Callahan zdvihol ruger, ktorý Jake odniesol z Cally New York a teraz ho tam opäť vrátil; život je koleso a patrí mu za to naša vďaka. Kňaz si hlaveň pištole chvíľu podržal pri pravom líci ako účastník súboja. Potom sa dotkol náprsného vrečka, ktoré sa vydúvalo a ovísalo pod ťarchou nábojov a korytnačky *sköldpadda*.

Jake prikývol. „Len čo budeme dnu, zostaneme spolu. Vždy spolu, Rát medzi nami. Na tri. A keď začneme, neprestaneme, až kým nebudeme mŕtvi.“

„Nikdy neprestaneme.“

„Správne. Ste pripravený?“

„Áno. Nech ťa sprevádza Božia láska, chlapče.“

„Aj vás, otče. Raz... dva... TRI!“ Jake otvoril dvere a spolu vykročili v ústrety tlmenému svetlu a lákavej štiplavej vôni pečenej bravčoviny.

2

Jake podľa vlastného presvedčenia vykročil v ústrety smrti a myslel pritom na dve múdrosti, ktoré mu povedal jeho prvý otec Roland Deschain. *Bitky, ktoré trvajú päť minút, plodia legendy, čo žijú tisíc rokov. A: Keď nastane tvoj deň, nemusíš zomrieť šťastný, ale musíš zomrieť spokojný, lebo si prežil život od začiatku do konca a celý čas si slúžil ka.*

Mysel Jaka Chambersa bola spokojná, keď si obzeral Prasa v kotle.

3

A s krištáľovo čistým zrakom. Zmysly sa mu tak zostrili, že necítil iba vôňu pečeného mäsa, ale aj rozmarínu, ktorým ho potreli; nepočul iba pokojný rytmus vlastného dychu, ale aj hukot prílivu krvi, ktorá sa mu po jednej strane krku šplhala k mozgu a druhou zostupovala k srdcu.

Spomenul si aj na Rolandovo príslovie, že aj najkratšia bitka, od prvého výstrelu po posledné padajúce telo, sa jej účastníkom zdá pridlhá. Čas je odrazu pružný; ťaťahuje sa až do stratená. Jake prikývol, akoby tomu rozumel, hoci to nebola pravda.

Teraz pochopil.

Najskôr sa mu zdalo, že je ich priveľa – nesmierna presila. Ich počet odhadol zhruba na sto, väčšina nepochybne patrila k tým, koho otec Callahan nazýval „zlými mužmi“. (Boli medzi nimi aj zlé ženy, ale Jake veril, že princíp je rovnaký.) Po medzi zlých *folken* sa trúsili chudšie postavy, podaktoré tenké

ako šermiarsky meč, s popolavou pokožkou a telom obklopeným nejasnou modrou aurou. Museli to byť upíri.

Rát stál Jakovi pri nohách, na malej líšče tvári sa mu zračil prísny výraz a tlmene skučal.

Vôňa pečeného mäsa vo vzduchu sa nešírila z bravčoviny.

4

Všade, kde sa to dá, musíme byť tri metre od seba, rozumiete, otče? povedal mu Jake na chodníku, a ako sa blížili k pultu hlavného čašníka, Callahan sa podľa dohody vzdďaľoval na-pravo od chlapca.

Jake mu povedal aj to, aby kričal tak hlasno a dlho, ako bude vládať, a Callahan práve otváral ústa, keď v jeho vnútri opäť prehovorilo svetlo. Iba jedno slovo, ale stačilo to.

Sköldpadda.

Callahan stále držal ruger pri pravom líci. Ľavú ruku ponoril do náprsného vrečka. Scénu pred sebou nevnímal nadľudsky ostražito ako jeho mladý spoločník, ale aj tak videl veľa: oranžovočervené svetlo elektrických pochodní na stenách, sviece na stoloch uzavreté v sklenených nádobách jasnejšej, halloweenskej oranžovej farby, žiariace servítky. Naľavo od jedálne visel gobelín s rytiermi a ich dámami okolo dlhého hodovného stola. Z miestnosti išiel pocit – Callahan si nebol istý, čo ho vyvolalo, rozličné náznaky a podnety boli priveľmi nepatrné –, že ľudia sa upokojujú po nejakej vzrušujúcej udalosti, napríklad po malom kuchynskom požiari alebo dopravnej nehode na ulici.

Alebo po pôrode. Callahan zovrel v dlani korytnačku. *Ten v krátkej prestávke medzi predjedlom a hlavným chodom vždy poteší.*

„Prichádzajú gileadski *ka-mai*!“ zvolal nadšený nervózny hlas. Nepatril človeku, o tom Callahan takmer nepochyboval. Znel priveľmi bzúčivo. Na druhom konci miestnosti stál ohavný kríženec vtáka s človekom. Mal na sebe rovné džínsy a čistú bielu košeľu, ale hlavu, čo z nej vykúkala, pokrýva-

li lesklé tmavožlté pierka. Oči boli ako kvapôčky tekutého dechtu.

„Chyťte ich!“ zvolal odporne komický tvor a odhrnul servítku. Ukrývala sa pod ňou akási zbraň. Callahan predpokladal, že je to pištoľ, ale vyzerala ako niečo zo *Star Treku*. Ako im hovoria? Fázovače? Omračovače?

Nezáležalo na tom. Callahan mal oveľa lepšiu zbraň a chcel mať istotu, že ju každý uvidí. Z najbližšieho stola zhodil prestieranie a sklenenú nádobu so sviecou, potom strhol obrus ako kúzelník. Posledné, čo si želal, bolo v kľúčovej chvíli zakopnúť o pokrčené plátno. Tak svižne, že ešte pred týždňom by sa mu o tom ani nesnívalo, vyskočil na stoličku a zo stoličky na stôl. Vzápätí zdvihol *sköldpadda*, rovná spodná časť panciera sa mu opierala o prsty, aby si ju dobre obzreli.

Mohol by som niečo zanôtiť, pomyslel si. *Mesačný svet ti pristane alebo Srdce som nechal v San Franciscu.*

V Prasati v kotle boli v tom čase presne tridsaťštyri sekúnd.

5

Stredoškolskí učitelia, ktorí čelia veľkým skupinám študentov v študovni alebo na školskom zhromaždení, vám povedia, že tínedžeri, dokonca aj čerstvo osprchovaní a upravení, páchnu hormónmi, ktoré ich telá usilovne vylučujú. Každá skupina ľudí pod stresom vydáva podobný pach a Jake so svojimi jemne vyladenými zmyslami ho tu cítil. Keď prechádzali popri pulte hlavného čašníka (jeho otec ich s obľubou nazýval hlavnými vydieračmi), pach hostí Prasata v kotle bol slabý, ako majú ľudia, čo sa spamätávajú z dočasného rozruchu. Ale keď vtáčia bytosť vo vzdialenom kúte zakričala, Jake stolovníkov zacítil výraznejšie. Vznášala sa okolo nich kovová aróma a tak veľmi pripomínala krv, že vybičovala jeho náladu aj emócie. Áno, videl, ako Operenec na svojom stole odhrnul servítku. Áno, videl pod ňou zbraň. Áno, chápal, že Callahan je na stole ľahký terč. Jakovi to robilo oveľa menšie starosti ako mobilizačná zbraň

v podobe Operencovho zobáka. Chlapec naťahoval dozadu pravú ruku, chystal sa hodiť prvý z devätnástich tanierov a amputovať hlavu, na ktorej sa zobák otváral, keď vtom Callahan zdvihol korytnačku.

Tu to nebude fungovať, pomyslel si Jake, ale skôr ako to v hlave dopovedal, pochopil, že sa mylí. Spoznal to podľa ich pachu. Vytratila sa z neho agresivita. A hŕstka tých, čo vstávali od stolov – červené diery na čelách zlých ľudí doširoka zívajú, modré aury upírov akoby tesnejšie obopínali telá a silnejšie žiarili –, sa opäť posadila, tvrdo dopadli na stoličky, akoby si odrazu prestali ovládať svaly.

„Chyťte ich, to sú tí, o ktorých Sayre...“ Operenec stíchol. Ľavá ruka – ak sa dá taký škaredý pazúr nazvať rukou – sa dotkla rukoväte supermodernej zbrane a hneď zasa klesla. Z očí sa mu vytratil lesk. „To sú tí, o ktorých Sayre... S-S-Sayre...“ ďalšia odmlka. Potom vtáci tvor povedal: „Och, *sai*, čo je tá nádherná vecička vo vašej ruke?“

„Viete, čo to je,“ odvetil Callahan. Jake sa dal do pohybu a kňaz, ktorý mal na pamäti, čo mu mladý pištoľník povedal vonku – *Snažte sa, aby som zakaždým, keď pozriem doprava, z boku videl vašu tvár* –, zostúpil zo stola, aby sa pohol s ním, ale korytnačku držal stále vysoko nad hlavou. Ticho v miestnosti takmer cítil na jazyku, ale...

Bola tam ešte jedna miestnosť. Doliehal z nej drsný smiech a chrapľavé, hýrivé výkriky – podľa zvuku sa kdesi neďaleko konal večierok. Naľavo. Za gobelínom s rytiermi a ich dámmami pri večeri. Niečo sa tam deje, pomyslel si Callahan, a asi to nebude turnaj v pokeri.

Rát cez svoj večný úškrn prudko a hlboko dýchal ako dokonalý malý motor. Callahan však počul ešte čosi iné. Škrípavý lomož, ktorý sprevádzalo rýchle cvakanie. Kňazovi střípli zuby a na koži cítil chlad. Niečo sa schovávalo pod stolmi.

Rát uvidel postupujúci hmyz prvý a zmeravel ako pes v strehu, jednu labu mal zdvihnutú a ňufák naťahoval dopredu. Na brumbovi sa chvíľu pohybovala iba tmavá a zamatovaná koža na nose, najskôr sa stiahla dozadu a odhalila

zovreté ihly zubov, potom sa uvoľnila a zakryla ich, len aby sa opäť stiahla.

Chrobáky vyšli spod stolov. Nech to bolo čokoľvek, korytnačka Maturin v otcovej zdvihnutej ruke pre to nič neznamenal. Tučný chlapík v smokingu s tartanovými chlopňami slabo, takmer spýtavo oslovil vtáčieho tvora: „Nemali prísť ďalej ako potiaľto, Meiman, ani odísť. Povedali nám...“

Rát skočil vpred a zavrčal pomedzi zaťaté zuby. Jednoznačne to nebol rátovecký zvuk, Callahanovi pripomenul komiksovú bublinu: *Arrrrrrr!*

„Nie!“ znepokojene zakričal Jake. „Nie, Rát!“

Výkriky a smiech za gobelínom odrazu stíchli, akoby *folken* pochopili, že v prednej miestnosti sa niečo zmenilo.

Rát si Jakov výkrik nevšímal. V rýchlom slede rozhryzol tri chrobáky, v tichu, ktoré nastalo, panciere hrozivo praskali. Nepokúsil sa ich zjesť, mŕtvoly, každú veľkú ako myš, jednoducho vyhodil do vzduchu – najskôr hodil krkom a potom uvoľnil škľabiace sa čeluste.

Ostatné opäť ustúpili pod stoly.

Je na to stvorený, pomyslel si Callahan. Ako voľakedy možno všetci brumbovia. Vyšlachtili ich ako niektoré plemenná teriérov...

Z myšlienok ho vytrhol drsný výkrik spoza gobelínu: „*Humovia!*“ A potom druhý hlas: „*Ka-humovia!*“

Callahan pocítil absurdné nutkanie zakričať *Na zdravie!*

No skôr ako otvoril ústa, hlavu mu vyplnil Rolandov hlas.

6

„Jake, chod.“

Zmätený chlapec pozrel na otca Callahana. Kráčal s prekříženými rukami, bol pripravený šmarit *řizu* do prvého zlého muža alebo ženy, ktorá sa pohne. Rát sa k nemu vrátil, ale hlavou ustavične pohyboval zo strany na stranu a oči mu žiarili vyhlídkami na ďalšiu korisť.

„Pôjdeme spolu,“ povedal Jake. „Sú omráčení, otče! Okrem toho sme blízko! Odvliekli ju odtiaľto... z tejto miestnosti... a potom cez kuchyňu...“

Callahan ho nepočúval. S korytnačkou vysoko nad hlavou (držal ju ako lampáš v tmavej jaskyni) sa obrátil ku gobelínu. Ticho za ním bolo oveľa desivejšie ako výkriky a vzrušený bublavý smiech. Pôsobilo ako namierená zbraň. A chlapec zastal.

„Chod', kým sa dá.“ Callahan sa pokúšal zachovať pokoj. „Dobehni ju, ak to dokážeš. Je to rozkaz tvojho *dinh*. Aj svetlo si to želá.“

„Nemôžete...“

„Chod', Jake!“

Zlí muži a ženy v reštaurácii, pod vplyvom *sköldpadda*, či nie, po výkriku nepokojne zašumeli. Právom, pretože hlas, ktorý vyšiel z Callahanových úst, nepatril kňazovi.

„*Je to tvoja jediná príležitosť a musíš ju využiť! Nájdí ju! Prikazujem ti to ako tvoj dinh!*“

Jake vytreštil oči, lebo z Callahanovho hrdla naňho kričal Roland. Otvoril ústa. Omámene sa okolo seba poobzeral.

Okamih pred tým, ako sa gobelín naľavo od nich prudko odhrnul, Callahan postrehol jeho morbidny žart, ktorý by nedbanlivé oko na prvý pohľad ľahko prehliadlo: pečené mäso na ražni, hlavný chod hostiny, malo ľudskú podobu. Rytieri a ich dámy jedli ľudské mäso a zapíjali ho ľudskou krvou. Výjav na gobelíne zobrazoval kanibalské sväté prijímanie.

Vzápätí prastarí, ktorí si usporiadali vlastnú hostinu, strhli obscénny gobelín a vyrazili z miestnosti za ním, pričom jačali cez obrovské tesáky, ktoré im podopierali znetvorené ústa a navždy im bránili zavrieť sa. Oči mali čierne ako slepota, kožu na lícach a na čele – ba aj na chrbte rúk – im pokrývali divo rastúce zuby ako nádory. Rovnako ako upírov v jedálni, aj ich telá obklopovala aura, lenže mala taký nechutný a tmavý odtieň fialovej, že vyzerala takmer čierna. Z kútikov očí a úst im vytekala riedka tekutina. Prastarí bľabotali a niekolkí sa smiali, ibaže namiesto toho, aby sa smiech tvoril